

15 Voorbij, voorgoed voorbij

Voor de derde – en voor nu, laatste – keer neem ik je mee in onze wereld van herinneringen aan het sterven en afscheid van Martijn.

Het is alsof ons verdriet nu intenser is dan toen. Het slaat harder toe, heeft een grotere lichamelijke impact. We hebben geprobeerd te doorgronden hoe dat kan. Was het omdat het toen nog nauwelijks te begrijpen viel?

Was het, omdat we zó in beslag werden genomen door het moment van toen, de hectiek van die tijd, de voorbereiding en het regelen, de sterke wil om het goed te doen voor Martijn, voor ons als gezin, voor allen rond Martijn? Was het omdat we toen nog niet zijn dood en zijn bijzondere leven met elkaar konden verbinden? Was het omdat het gat in ons leven toen nog nauwelijks werd gevoeld?

Ik heb al schrijvend, met woorden en beelden, geprobeerd het gat te vullen dat niet meer te vullen is. De dagen met onze levende Martijn, ze zijn voorbij, voorgoed voorbij. Maar wat zijn we verrijkt en getroost door de zeer talrijke reacties die we ontvingen; op de weblog zelf, per mail, brief, kaart, telefoon, thuis. Velen hebben willen delen in

onze herinnering en verdriet, we ontvingen prachtige gedichten.

Vandaag koesteren en delen we onze dankbare herinneringen aan de uren die Martijn op 19 mei 2014 bij ons thuis was, ons intense én intieme afscheid, die avond in de overvolle aula van Kranenburg. De intocht, de woorden en muziek; aan het slot óns lied voor Martijn en voor ons als gezin, voor allen. Wij stonden daar, verenigd met Martijn: zijn ouders Louise en Roel, zijn broer Robert en zus Jente, Jesper en Lennart, zijn neven - *Verdriet zoekt zingend zich een weg*.

We zingen het ook nu, in ons hart, met de muziek van Gabriël Fauré, zijn *Cantique de Jean Racin* (die je [hier](#) in z'n geheel kunt beluisteren).

Voorbij, voorgoed voorbij - Wat blijft dat is de liefde

Wij staan hier rond Martijn,
verdriet zoekt zingend zich een weg.
Maar ondanks alle pijn
vatten wij nieuwe moed.
Wij weten ons geborgen,
vandaag en morgen.

In deze kwade tijd
ervaren wij egenegenheid,
zo velen om ons heen!
Vrede baant zich een weg.
De toekomst is nog onbekend,
toch zekerheid.

Wij staan hier rond Martijn,
verdriet zoekt zingend zich een weg.
Toch klinkt ons lied:
wij vatten nieuwe moed.
Het leven mag weer verder gaan,
want liefde maakt het goed!

**Wij staan hier rond Martijn,
verdriet zoekt zingend zich een weg.**

**Maar ondanks alle pijn
vatten wij nieuwe moed.**

**Wij weten ons geborgen,
vandaag en morgen.**

**In deze kwade tijd
ervaren wij genegenheid,
zo velen om ons heen!
Vrede baant zich een weg,
De toekomst is nog onbekend,
toch zekerheid.**

**Wij staan hier rond Martijn,
verdriet zoekt zingend zich een weg.**

**Toch klinkt ons lied:
wij vatten nieuwe moed.
Het leven mag weer verder gaan,
want liefde maakt het goed!**

Zwolle, Kranenburg, 19 mei 2014

